

Μέσα δεκαετίας του '60 γνώ ρισα τον Φώ τη Φλώ ρο. Στα μάτια μου, τότε, ήταν ένας μεσήλικας κύριος με μεγάλες μαύρες τσάντες γεμάτες φωτογραφικό εξοπλισμό και η δουλειά του ήταν να αποτυπώ νει τους Ελληνικούς αγώ νες αυτοκινήτων.

Φωτογράφιζε τις Κυριακές, με κρύο, κάτω από βροχές, ή στη κάψα του καλοκαιριού και τη Δευτέρα συναντούσε τον πατέρα μου, πρόσφερε την δουλειά του και κέρδιζε τη ζωή του. Αυτά καταλάβαινα. Ήταν ευγενής, είχε πάντα μια καλή κουβέντα. Εκείνα τα παιδικά και τα πρώτα εφηβικά μου χρόνια, θα ήταν στείρα ως αναμνήσεις αν δεν υπήρχαν οι εικόνες του. Επίσης ο Φώτης ήταν η αιτία που αγάπησα την φωτογραφία. Όχι ακριβώς, όπως υφίσταται σήμερα η φωτογραφία, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία, που σε κάποιο βαθμό έχει ήδη [καταγραφεί](#).

Για να βάλουμε τα πράγματα στη σωστή τους διάσταση, ο Φώτης και ο αδελφός του ο Λεωνίδας, δεν φωτογράφιζαν, έτσι απλά, αγώνες αυτοκινήτων. Αποτύπωσαν μια ολόκληρη εποχή. Κατέγραψαν επί δεκαετίες την πολιτική, την καθημερινότητα, την επικαιρότητα. Έσωσαν σε φιλμ την Ελλάδα που χάσαμε. Άφησαν πίσω, μια σεβαστή κληρονομιά.

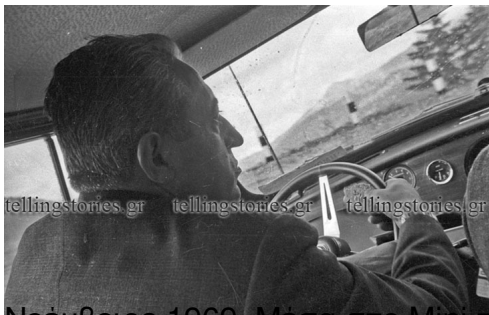

Τον χειμώνα του '94 - '95, κι ενώ ο Φώτης είχε εγκαταλείψει τον μάταιο κόσμο μας, είχα κάμει μια συζήτηση με τον Λεωνίδα ο οποίος ενδιαφερόταν να πουλήσει το πολιτικό αρχείο τους. Θυμάμαι το νούμερο που είχε ζητήσει, δεν κατάφερα να φθάσω μέχρι εκεί και δεν λέω ότι ζήτησε πολλά, λέω ότι εγώ δεν είχα τόσα. Εννοείται ότι το επιθυμούσα διακαώς αλλά καταλάβαινα πως για να αξιοποιηθεί θα απαιτούσε και άλλα χρήματα οπότε η ψαλίδα άνοιγε ακόμα περισσότερο. Δεν γνωρίζω την τύχη του αρχείου έκτοτε.

Τέλος πάντων, είχα την τύχη όχι μόνον να γνωρίσω τον Φώτη ως παιδί, μα να τον συναναστραφώ, ακόμα και να συνεργαστώ μαζί του, αργότερα ως νέος. Ακολουθούν μια σειρά από πορτρέτα του, ένα ελάχιστο αφιέρωμα για τον Φώτη Φλώρο τον Φωτογράφο συνοδευόμενες με θαυμασμό για το έργο που άφησε πίσω του. Έτσι, για να τον θυμηθούμε.

Αύγουστος 1968. Το σιρκουί της Κέρκυρας έχει ολοκληρωθεί, η βροχή έχει σταματήσει και ο Φώτης, με τη Rolleiflex αναπόσπαστο κομμάτι του, κατευθύνεται προς τον νικητή Στ. Ζαλμά, που μόλις διακρίνεται με την αγωνιστική φόρμα ανάμεσα από νεαρούς θεατές.

Νοέμβριος 1969. Μέλη στο Mini του, οδηγώντας για την κάλυψη του Φθινοπωρινού ράλυ.

Μάρτιος 1976. Στο πρώτο ταξίδι στο Βόρειο Αρκτικό Κύκλο, να κλείσει Δεκέμβριο, αρχίζοντας να είναι στο ΙΗ' Δ.Ρ.Α.

Αύγουστος 1979. Ταξίδι. Πατώντας κάποιον κάδρο, φορτωμένος με τον εξοπλισμό, στη ζέστη

Οκτώβριος του '73. Σε κάποια ανάπαυλα του Μαύρου Ρόδου.

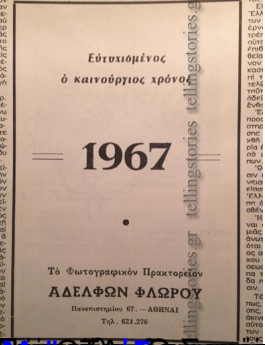
Παύλος Κωνσταντίνος, ο οποίος κάθεται στο κέντρο, είναι ο φωτογράφος της Εφημερίδας, αν κρίνουμε

Στο χρονοδιάγραμμα του δεύτερου αγροτικού μου (Απρίλιος 1994 τ.283 των 4Τ), υπογράφω τον

Αρχική και δύσκολη η αποστολή εκείνων που θα ήθελαν να γράψουν για τον ελεύθερο Φωτή. Μόλις μάλιστα ο΄ αυτή την απαιτείται ανάσχεση ναρκωτικών για τη σχεδόν στερημένη και στους ίδιους λόγους ομιλούμενη απόλαση της Κίης Υπακοής Πολιτείας. Σαφώς, αξιοσημεία, επιτομήματις, διαπραγματεύς, ο Φωτής, συμπληρώσει σχεδόν μόνον αιώνια εργασίες, προσφορές. Οι Ελληνικοί στήνες αυτοανήντοι του χροστών μια ροή ατομολογίας και μια μεγάλη επισημολογία, αφού αποσταλάσει την ιστορία των τριών «επιδρομών» χρόνων σε μετακινούμενη οργάνωση με ταχέως, ομοσύνει επισημολογία. Το σύνολο σχεδόν των καλύτερων ανήκων αυτοανήντων και σημειώνων ασφαλιστικών, γινώσκων τις Φωτικές, τις Έπικες, τις 1800 Έπικες, τις Κοιτικές, μέσα από τις φωτογραφίες του. Στο «Βολάν» του «θέτον» Διαμνηστικούς, στις προδοτικές, «Βολάν», «Έπικες», «Μετακινούμενες», «Καθημερινές» σε όλο τον Αθηνάϊο τίποτα διακρίνουν το ενσυναινετικό του, από την πρώτη Έπικη, την Έπικη Κίσης, την Έπικη Πίσης, αλλά και το μεγάλο αναζητικό γεγονός το Ακροπόλεις. Η πρώτη και μόνον Έπικη τους Έπικες της Έπικης Έπικης μέσα στα δωμάτια μας, τότε που η πηλοποίηση δεν είχε υποδομή και ακόμα τα πάντα, τότε που τα πηλοποιημένα πράγματα δεν είχαν λόγους, αλλά αξία... Η Έπικη του, προσημολογία ντοκιμαντέρ, απόλυτη αλφειμολογία μιας μακροχρόνιας, μονοδικής ομιλούμενης λαοφών με το παρελθόν. Με ασυνήθιστη και γρήγορα όπως φέρεται Έπικη η Έπικη, είτε ήταν στο Τσίπ, είτε στις ασυνήθιστες στον 60 αφορο της οδοί Έπικης.

Από το Τσίπ 148 - 149 Ιανουαρίου - Φεβρουαρίου του περιοδικού «Βολάν»

Μετακινούμενες, ο Φωτής, τις 1800 Έπικες, τις Κοιτικές, μέσα από τις φωτογραφίες του. Στο «Βολάν» του «θέτον» Διαμνηστικούς, στις προδοτικές, «Βολάν», «Έπικες», «Μετακινούμενες», «Καθημερινές» σε όλο τον Αθηνάϊο τίποτα διακρίνουν το ενσυναινετικό του, από την πρώτη Έπικη, την Έπικη Κίσης, την Έπικη Πίσης, αλλά και το μεγάλο αναζητικό γεγονός το Ακροπόλεις. Η πρώτη και μόνον Έπικη τους Έπικες της Έπικης Έπικης μέσα στα δωμάτια μας, τότε που η πηλοποίηση δεν είχε υποδομή και ακόμα τα πάντα, τότε που τα πηλοποιημένα πράγματα δεν είχαν λόγους, αλλά αξία... Η Έπικη του, προσημολογία ντοκιμαντέρ, απόλυτη αλφειμολογία μιας μακροχρόνιας, μονοδικής ομιλούμενης λαοφών με το παρελθόν. Με ασυνήθιστη και γρήγορα όπως φέρεται Έπικη η Έπικη, είτε ήταν στο Τσίπ, είτε στις ασυνήθιστες στον 60 αφορο της οδοί Έπικης.